Každou neděli po jedenadvacáté hodině můžete v rámci Nedělního prodlouženého tříhodinového (20-23 hod) folkového večera na **Countryradiu** sledovat i folkovou minihitparádu **Folkové stupně**. Soutěží v ní šest písniček - první neděli v měsíci jsou nasazeny čtyři novinky a dva postupující z minulého měsíce. Po celý měsíc každou neděli sledujeme průběžné pořadí. Další první neděli v měsíci to už není průběžné, ale konečné pořadí a první dva postupují do dalšího kola. Hlasuje se prostřednictvím
webu Countryradia
. Ve vysílání Countryradia tak mnohdy zazní ojedinělé a originální nahrávky, které (snad s výjimkou brněnského rádia Proglas) jinde v éteru nezazní. Písničky jsou obvykle vybírány z CD, která zašlou do rádia interpreti a tak se přímo nabízí hned o každém CD i něco napsat. Tak kdo v lednu soutěží:

Emozpěv
s písní
Čáry smrti
z CD
Hebké bolesti
. Deska je to opravdu „emo“, navíc kombinované s folkem, a tak vzniká zajímavá syntéza naléhavosti v textech, hudbě i zpěvu, kombinovaná s nezvyklou melodikou i pěveckým projevem dua
Vyšehradský-Drahoňovský
. CD obsahuje „jen“ devět písní, ale je znát, že je interpreti vybírali s péči a důrazem na vyznění alba jako celku. Pokud se budou i nadále ubírat touto cestou, mohli by vyšlápnout pěšinku pro následovníky a ukázat směr dalšího vývoje jedné části folku – té, která chce sdělovat (třeba i obavy) a chce je sdělovat nezahleděně do sebe, nekomplikovaně, ale přitom ne prvoplánově nebo jednoduše. Poselství v podání Emozpěvu jsou jasná a srozumitelná, byť ne vždy jásavá. Kromě soutěžní skladby zaujme i skladba titulní, nebo třeba
Po noži
. Ale ani ostatní neodzívnete a třeba se nad nimi i zamyslíte. Emozpěv tvoří pro publikum, nechce omračovat svým uměním a funguje mu to. Chtělo by to přidat booklet s texty. {desky 1453}

Lakuna
natočila eponymní („self-titled“) CD, na kterém klade důraz zejména na muziku. Zaujme výkon zpěvačky, muziku ozvláštní akordeon, na jevišti občas Lakuna vypadá spíš jako doprovodná kapela zpěvačky a akordeonistky, ale z desky je dojem překvapivě kompaktní. Další zajímavou barvu dodá na desce hostující saxofonista Jan Štolba. Na první poslech je patrná inspirace východní folklorní muzikou, ale Lakuna ji rozvine do vlastní svébytné podoby. A hlavně na ní netrvá. Příkladem toho budiž první tři písně, z nichž
Anděli
a
Řeka ve mně
jsou typem invenčního uchopení materiálu,
Emily
bohužel signalizuje nedostatek invence a posluchač se začne obávat, že to tak už bude dál. A

ne, čtvrtá
Po tmě
přináší prudký obrat k soft folku a posluchač znovu zbystří. Následuje skoro šansonové
Veslo
a už je jasné, že Lakuna bude multižánrová. A tak i návrat ke stylu prvních tří písní ve skladbě
Kočička
je vlastně milý a příjemný. Nálady na desce střídají, slabší je Lakuna v pomalých skladbách, tam ještě nedokáže přetavit volné tempo v napětí nebo emoci, ale spíš jen v mírnou nudu (
Lásko má, Perspektiva
).
Smyčka
ale zase vrátí desce drive a posluchač se těší na zbytek desky. Rozhodně dobrá dramaturgie.
Šrám
pak přidá i rockové názvuky. Závěrečný, trošku šramlový,
Déšť
tvoří pěknou tečku za pestrým albem. Pozitivní a světlý přístup k muzice. {desky 1468}
Ámos Tyrš (Tomáš Rys) přišel s CD ***Hezky nám to pasuje*** a zejména titulní skladba je velkým příslibem. I pár dalších skladeb z CD zaujme –
Bílý prášek
je inspirován netradičními pašeráckými cestami, dále třeba
Kamioňáci
jsou zpracováni také svěžím způsobem. Tahle „silná trojka“ je ale vyvážena více jak třemi slabšími songy. Zatím je znát, že jde spíše o radost z nashromáždění materiálu na CD. Nicméně nelze upřít originálně vtipný pohled na v textech popisované téma, na pódiu to zní bezprostředně, na desce ale zatím spíš neusazeně. Ale současně i perspektivně. {desky 1449}
René Hladík doručil CD s dvanácti převážně vlastními písněmi a je tak o dva kroky za Ámosem. Jednoznačně je jistý v blues (*Blues pro tebe* také soutěží), jinak se spíše zatím hledá. A také dělá tradiční chyby – místy neintonuje, obrací přízvuky, používá textová klišé. Ne, nebudu uvádět příklady, tady by to asi bylo kontraproduktivní, vynikne to v případě převzatých songů (od Jethro Tull nebo Boba Dylana), spíš bych doporučil pilovat vlastní tvorbu a zkusit, zdali právě bluesová parketa by nebylo to pravé – i z hlediska pěveckého výrazu a témat.